

Pet pesmi

Jana
Štroblová



SREČANJE (kipom na mostovih se v ustih topi sneg)

Lakota...

Mraz...

Zemlja se nam ohlaja pod nogami.

Saj vem, treba bo v toplejše kraje,

a ne morem od tod,

drugje te ne bom srečala,

samo tu pred devetimi leti

in v aleji vzdihujočih soh,

v pozabljenem mestu

poleg vhodnih vrat,

ki jih podpira z mahom obrasel Atlant nad nama.

Čez čas se

nehote

– samo na poti od drugod drugam –

ustaviš...

Če se z roko le dotakneš mojih ust

te bo črni trn za rokav pridržal skozi mrežo

tega vrta. Kot da bi morala

svoj obraz odtisniti tebi v dlan.

Za trenutek
se kamnitni gigant zgane, midva otrpneva,
odloži nama veselje na rame
in naju pusti tu...

(Kot na gozdnih
stezicah kapljajo solze in plamenčki.
Na mostovih se kipom v ustih topi sneg.)

Nato začne sneg in pogrezava se.
Zaročni sneg...
Dokler ti na rokavu
z licem ne otipam
toplega puha snega.

Pod snegovi, pod leti
– najdaljši objem je bežen –
z dotikom zvezana kot s štolo,
hodiva po svetu vsak zase,
ti že morda zidaš gnezda v sončnih pokrajinah,
jaz pa ne morem od tod,
drugje te ne bom srečala.

Samo tu mi ne boš zbežal,
celo žlebovi vedo zate
in črni trn te vedno znova pridrži.
Ob vrtu, ki te ne spusti skozi,
ob vrtu, ki ga zdaj več ne najdeva...

(za tisto mrežo
in za tistimi vrati
z božičnih vej
kot na gozdnih
stezicah kapljajo solze in plamenčki.
Na mostovih se kipom v ustih topi sneg.)

ZVESTOBA Odneseš si
na ovratniku moj las,
v robcu mojo trepalnico,
na svojih ustnicah moj smeh,
v ušesih moj glas. Tudi tišino si odnesel.

V rokav se ti je vpilo dokaj solza –
tako obtiči dež pticam selivkam za peresci.
Po žepih pa, prav spodaj med listki
popisanimi in med vžigalicami in ključi
si odnesel mojo dušo.

Norec, mar misliš,
da si me že čisto porazgubil?
Znova se ti bom sestavila.
Veš, kako je tista ugrabljena devica
vrgla zrcalce čez ramo – nastalo je morje,
vrgla glavnik – zrasel je gozd,
vrgla robček – vzvalovale gore,
črtalo za ustnice – poškrlatela je pokrajina,
in pudrnico – vsul se je sneg.

Z ovratnika boš odstranil las, dvigne se veter,
odpihnil boš trepalnico, skoz oblake pomežikne oko,
zamahnil boš z roko, zašumi dež.
Trdo boš stisnil usta, nežno se nasmehlja veselje,
zamašil si boš ušesa, klic v notranjosti razrahlja tišino.
Ves boš odrevenel, da ti ne uide niti vzdih,
ne žalost ali sreča, niti občudovanje.
A komaj pobrskaš z roko po žepu
– da bi našel ključ, našel vžigalico –
že tista nevidna oživi.

GOZD

Le kam?
V tvoj globoki gozd.
Z oblakov spanca, s polnočne modrine vej
vzide kot sonce
jasa.
Tvoja hišica na kurji nožici se z licem
obrne k meni.
Tudi ti obračáš svoj odvrnjeni obraz,
neobriti, dragi. Kot da
stopaš (zame) iz notranjosti drevesa.
Začudenje – in nasmeh.
Nasmeh kot sen; tak bežno se poraja.

- Zakaj si šel?
- Da bi spet prišla za tabo?

- Si hotel?
- Mar vem?

Moj šipek te potegne k tlom,
 moj lisičjak te zveže,
 moje ruše ti vzvrnejo glavo
 pri mojih robidnicah, preslicah, ustih.
 Zbeži.

– Zakaj? Ne daš me.
 Tvoj zobnik me ne bo zastrupil.
 Tvoji grmi ne sežgali.
 Tvoja glina ne posrkala.
 Le kaj naj bi me doletelo?
 Vsa bolečina je tvoja...

Če že jok, potem solze zlatastih smol.
 Pri tebi tako srečno jočeš.
 Dišijo drva. Rožnato spi krvenka.
 Škrta lubje.
 Korak stiša mah – pri tebi je tako lahko
 slovo...

– Nenehoma te iščem, veš?
 – Nenehoma se obračaš.
 Spet: h gozdu z licem,
 s hrbtom k meni.
 Hišica, postoj! (Svet se suče dalje).
 – Že se mi po tebi toži.
 Bodi dobra, pojdi. In se vrni.
 Nasmeh. Moji bosi prsti v listju. (Tvoje kače
 mi ne bodo nič storile).
 Vidiš, kako ne jočem.
 (Kam iz tvojega zavetja?)
 – Hočem k tvoji...

In kot voda se zapro za tabo veje.

EVRIDIKA Od pojemajočih plamenčkov spomina
 za reko pozabljenja
 (v podzemlju duše)
 pripeljana na svetlo. Podnevi.

On (ah ta vražji nasmeh!)
 bi celo Harona
 obral za obulus. Zdaj te je pregovoril,
 da si šla
 zaslepljena (Kaj je? In kaj ni?)
 z njim, za njim . . .

Škoda – ne bo se več ozrl!

A ti si vendarle na svetlem,
 spet na svetu.

HREPENENJE V brezbrežnosti hrepenenja. Tesno.

Drži me. In
 ne zapusti, ne spusti
 v praznino.
 Stiskam se k tebi,
 – še smem – s konicami prstov,
 medtem ko so globine praznine
 za naju pripravile dno.

Glej, ta pokrajina:
 Kamnitni gozdovi.
 Gore so se razsule v prah.
 V železnih čevljih
 prihaja gost – midva.
 Žeja.
 Le da so zakopani
 pod glino vrči . . .

Greva skoz svetove, leta, davno pred kostmi . . .
 Ne daj me večnosti.
 Daj mi svečko na grob.
 Ne obtežuj ga s črnim angelom.
 Naj plamenček – jezik duše
 okusi veter,
 a jaz bi rada šla nazaj,
 nekam za telesom.

S sodelovanjem Zdenke Jermanove
 prevedel Ivan Minatti